

3. Modulel. Introbuccion to Intellectual prorertu [Електронний ресурс] // WIPO / OMPI. - Режим доступу: www.wipo.int.
4. Большая Советская Энциклопедия (в 30 томах). Гол. ред. А.М.Прохоров.- М.: Изд.»Советская Энциклопедия».-1972.- Т.10.- 592 с.
5. Watal Jayashree. Intellctual propertu rights the WTO and developing countries.- London / The Hague/ Boston. Kluwer International, 2001.- 512 p.
6. Understanding the WTO/ Intellctual propertu protection and enforcement [Електронний ресурс] //World Trade Organization.- Режим доступу: www.wto.org.
7. Цибульов П.М. Основи інтелектуальної власності. - К.: Ін-т. інтел. власн. і права, 2006. - 124с.
8. Підпригора О.А. Право інтелектуальної власності в Україні: Навч. посіб. для студ. юрид. вузів і фак. ун-тів / Підпригора О.А., Підпригора О.О.. К.: Форум., 1998. — 180 с.
9. Шершеневич Г. Ф. Авторское право на литературные произведения. – Казань. «Дело».- 1891 – 210 с.
10. Шишка Р.Б. Охорона права інтелектуальної власності: авторсько-правовий аспект: Монографія. Х., 2002- 420 с..
11. Право інтелектуальної власності: Підручник для студ. вищ. навч. закл. / За ред. О.А. Підпригори, О.Д. Святоцького. - К. «Форум», 2002.- 240 с.
12. Советский энциклопедический словарь. - М.»Советская инцклопедия»,1979.- 540с.
13. Медведев С. И. Римское частное право / Медведев С. И.. - Ставрополь, 2004. – 310 с.
14. Рудольф фон Иеринг. Дух Римского права на разных уровнях развития : Перевод с немецкого издания/ Рудольф фон Иеринг. - СПб, 1875. – 120 с.
15. Тэруаки Таяма. До питання про приватизацію в правах власності // Вісник Московського університету / Тэруаки Таяма.. Серія 11. Право. - 1996. -№ 6. - С. 68-71.
16. Кофанов Л. Л.: Том 3. Книги XII-XIX : Перевод с латинского языка / Кофанов Л. Л., Дигести Юстиниана. - М. : Устав, 2003. – 780 с.
17. Уголовный кодекс УССР, утв. постановлением ВЦИК от 23 авг. 1922 г. Сборник норматив актов – М. «Юрист», 1924. – 1220 с.
18. Уголовный кодекс УССР, утв. постановлением ВЦИК от 8 червня 1927 г. Сборник норматив актов – М. «Юрист», 1930. – 1200 с.
19. Кримінальний кодекс УРСР, затверджений Верховною Радою України 28 грудня 1960 р. – К.: НВП Форум. – 224 с.
20. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. 3-тє вид.перерод. та доповн. За ред. М.І.Мельника М.І.Хавронюка. -Атіка, 2004,-1056 с.

УДК 343.137.5

О.Л.Хитра
викладач
ЛьвДУВС

ВЗАЄМОДІЯ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ТА СЛІДСТВА У ПРОТИДІІ НАРКОЗЛОЧИНАМ, ВЧИНЮВАНИХ ІЗ ЗАЛУЧЕННЯМ НЕПОВНОЛІТНІХ

В статті досліджуються проблемні питання, пов'язані із залученням неповнолітніх до наркозлочинів. Аналізуються способи організації, комплекс заходів та прийоми взаємодії оперативних підрозділів та слідства у протидії наркозлочинам, вчинюваних із залученням неповнолітніх.

Ключові слова: залучення неповнолітніх, наркозлочини, взаємодія, оперативні підрозділи ОВС, оперативно-розшукова діяльність.

В статье исследуются проблемные вопросы, связанные с привлечением несовершеннолетних к наркопреступлениям. Анализируются способы организации, комплекс мероприятий и приемы взаимодействия оперативных подразделений и следствия по противодействию наркопреступлений, совершаемых с привлечением несовершеннолетних.

Ключевые слова: привлечение несовершеннолетних, наркопреступления, взаимодействие, оперативные подразделения ОВД, оперативно-розыскная деятельность.

The paper examines issues associated with the involvement of minors to narkozlochyniv. The paper analyzes how the organization measures and methods of interaction and operational units in the investigation against narkozlochynam committed by involving minors.

Keywords: *attract minors narkozlochyny, interaction, ATS operational units, operational and search activity.*

Постановка проблеми. Злочинність – це соціальне явище, і боротись з нею необхідно лише спільними, взаємоузгодженими діями усіх правоохоронних органів [1, с. 16].

У юридичній та спеціальній літературі проблема взаємодії оперативних підрозділів ОВС між собою та іншими правоохоронними органами, що здійснюють боротьбу зі злочинністю, на монографічному рівні досліджувалася неодноразово, але деякі її аспекти залишаються дискусійними [2, с. 178]. На думку українських вчених І.П. Козаченка, В.Л. Регульського, О.Ф. Долженкова, В.П. Євтушка, Д.М. Середи, В.П. Захарова та ін., проблема взаємодії існує протягом багатьох років і все ще залишається гострою, рівень співробітництва оперативних підрозділів між собою та іншими суб'єктами правоохоронної діяльності постійно піддається критиці у нормативних актах МВС України, на колегіях, оперативних нарадах тощо. У той же час, сам механізм реалізації взаємодії в кримінально-процесуальному законодавстві та в деяких підзаконних актах регламентований недостатньо [3, с. 221]. Ймовірно, що у проекті нового КПК було б доцільно передбачити спеціальні норми для регламентування питань взаємодії оперативних та слідчих підрозділів при розкритті та розслідуванні злочинів.

Стан дослідження проблеми. В Україні наукові розробки різноманітних аспектів діяльності правоохоронних органів щодо проблем протидії підліткової злочинності носять соціально-економічний характер. Серед праць, для яких характерний комплексний підхід до цієї проблематики слід віднести роботи таких науковців, як: Ю. Л. Белоусова, О.М. Бандурки, Т.А. Боголюбова, О.М. Джужи, В.В. Дзундзи, О.Ф.Долженкова, Я.Ю. Кондратьєва, Д.Й. Никифорчука., В.Л.Ортинського, Б.В. Щура, Е. В. Расюка та інших.

Постановка завдання. Статистика свідчить, що кількість неповнолітніх, які зловживають наркотики, збільшується. Ця тенденція викликає тривогу, тому що погіршується стан фізичного та психічного здоров'я дітей, зростає наркозлочинність серед них. З приводу цього через недостатній рівень інформації і брак відповідної вітчизняної правової літератури ми спробуємо в даній статті проаналізувати проблемні питання, пов'язані із втягненням та залученням неповнолітніх до наркозлочинів.

Виклад основних положень. Забезпечення оптимальної діяльності оперативних підрозділів при розкритті наркозлочинів значною мірою залежить від правильного тлумачення терміну “взаємодія”. Термінологічний аналіз свідчить, що поняття є зовнішньо схожим з такими поняттями, як “співробітництво”, “координація”, “узгодження”, “сприяння” і т. ін.

Філософія розглядає “взаємодію” як категорію, що відображає процеси впливу різних об'єктів один на одного, їх взаємну обумовленість, зміну стану, а також породження одного об'єкта іншими [4, с. 202]. Теорія управління розглядає взаємодію як форму зв'язку елементів системи, за допомогою якої вони, взаємодоповнюючи один одного, створюють умови для успішного функціонування в цілому [5, с. 500].

З точки зору криміналістики під взаємодією розуміють процес безпосереднього або опосередкованого впливу суб'єктів один на одного, що породжує їх взаємозумовленість і зв'язок [6, с. 42].

На нашу думку, більш завершеним визначенням форм взаємодії дав А.П. Кругліков – це встановлені правовими актами (законними та підзаконними нормативно-правовими актами) умови, способи та порядок спільної узгодженої діяльності дій слідчого та оперативно-розшукових підрозділів, які використовуються з метою вирішення завдань кримінального судочинства [7, с. 86-87].

Під взаємодією в процесі оперативно-розшукового забезпечення розслідування С.Ю. Мироненко розуміє нормативно врегульовану кооперацію роботи рівноправних зацікавлених суб'єктів, за якої здійснюються спільні або узгоджені заходи, а також окремі дії, направлені на досягнення як загальної, так і часткової мети боротьби із злочином [8, с. 111].

Слід зазначити, що у спеціальній літературі, серед науковців і практиків у сфері ОРД теж не існує однозначного тлумачення принципів положень взаємодії оперативних підрозділів ОВС з іншими суб'єктами правоохоронної діяльності. Зазначене стосується слідчих підрозділів по боротьбі з наркозлочинами, що викликає багато проблемних питань стосовно процесу розслідування та розкриття наркозлочинів.

Ми вважаємо, що способами організації, що включають комплекс заходів та прийомів взаємодії, є система зв'язків та правовідносин органів, що взаємодіють, форми взаємодії яких в науці ОРД та кримінального процесу поділяються на процесуальні та непроцесуальні. Взаємодія слідчого і оперативного працівника у протидії наркозлочинам, вчинюваних із залученням неповнолітніх або щодо неповнолітніх має різноманітний характер і здійснюється в певних правових формах. В процесуальній літературі виділяються процесуальні й організаційні (непроцесуальні) форми взаємодії. Однак, як вірно зазначив С.В. Слінько та інші науковці, таке розмежування, як і будь-яке інше, умовне, тому що процесуальні форми взаємодії знаходять більш детальне регулювання у відомчих нормативних актах, а організаційні або оговорені, але недостатньо повно визначені та регламентовані законом, або впливають з його змісту, погоджені з його змістом [9, с. 5-6].

На нашу думку, особливу увагу необхідно, на підставі, передбачених ст. 6 Закону України “Про оперативно-розшукову діяльність, звертати на обов'язковість виконання оперативними підрозділами

доручень, вказівок слідчих і прокурорів або рішень суду щодо проведення оперативно – розшукових заходів (далі – ОРЗ). При цьому, насамперед, необхідно відповісти на такі питання:

- чи відповідають вказані доручення вимогам чинного законодавства про проведення таких заходів;
- чи здійснювалися за дорученням ОРЗ (або зроблено формальні відписки), чи заведено у зв'язку з цим ОРС;
- чи своєчасно передані слідчому, прокурору або суду одержані матеріали, інформація.

Згідно з кримінально-процесуальним законом (ст. 94, 103, 113, 114, 118, 206 КПК України) основним суб'єктом взаємодії з оперативним підрозділом у протидії наркозлочинам, вчинюваних із залученням неповнолітніх є слідчий. У процесі взаємодії та організації розслідування він має право: знайомитися з оперативно-розшуковими матеріалами органів дізнання; доручати їм виконання окремих доручень та вказівок про провадження розшукових та слідчих дій; вимагати узгодження питань щодо проведення оперативно-розшукових заходів (далі-ОРЗ) у справах про злочини; приймати рішення про застосування заходів безпеки стосовно осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, та вимагати від органів, які здійснюють заходи безпеки, додаткових заходів.

Під взаємодією вказаних суб'єктів кримінального процесу слід розуміти засновану на законах і відомчих нормативних актах їх спільну узгоджену діяльність, яка направлена на вирішення завдань кримінального судочинства при керівній і організуючій ролі слідчого та чіткому розмежуванні компетенції [10, с. 12].

Регламентація КПК України форм взаємодії передбачає прийняття органом дізнання ОРЗ у справі постанови, яка передається слідчим для встановлення наркозлочинця та оголошення про результати своєї роботи (ч. 3 ст.104 КПК України); виконання органом дізнання доручень та вказівок слідчого про проведення різних слідчих дій та ОРЗ (ст. 114 КПК України); надання органом дізнання сприяння у проведенні розслідування (ст.ст.101, 114 КПК України); виконання органом дізнання постанов слідчого про привід обвинуваченого, свідків, потерпілих (ст.ст.70, 72, 136 КПК України), розшук обвинуваченого (ст.139 КПК України).

Не менш широким комплексом непроцесуальних форм взаємодії характеризується сучасна система протидії наркозлочинності, вчиненої із залученням неповнолітніх: обмін інформацією між оперативними працівниками та слідчими, спільна розробка планів слідчих дій та ОРЗ, проведення узгоджених заходів, не передбачених планом слідчих дій та ОРЗ, участь у міжвідомчих семінарах, спільних перевірках, нарадах, присвячених проблемам протидії наркозлочинності, спільного аналізу стану протидії злочинності в цілому, та окремих видів наркозлочинів, допомога слідчому у розробці плану розслідування наркозлочинів. Ініціатива такої взаємодії може виходити від контролюючих органів, правоохоронних органів, медичних закладів.

При проведенні анкетування нами було сформульовано запитання про те, в чому полягає допомога працівників підрозділів КР та БНОН слідчим.

41,9% вбачають допомогу слідчому у виконанні його окремого доручення, 34,4% вважають, що їх допомога полягає у передачі слідчому оперативної інформації після її розгляду та 23,7% під допомогою слідчому розуміють сумісне планування та проведення заходів щодо оперативної інформації.

Аналогічне запитання було задано оперативним працівникам підрозділів КМСД. Так, 58,2% респондентів вважають, що їх допомога слідчим полягає у передачі інформації після її легалізації, 31,5% вбачають допомогу у сумісному плануванні та проведенні заходів щодо реалізації оперативної інформації, 10,3% респондентів вбачають допомогу слідчому у виконанні його доручення.

Ми приєднуємося до класифікації, запропонованої Г.О. Пономаренком стосовно форм взаємодії слідчого та оперативного працівника. Перша форма взаємодії стосується питань:

- а) передачі слідчому матеріалів які виявлені шляхом оперативно-розшукових заходів ознаки наркозлочину для вирішення питання про порушення кримінальної справи;
- б) проведення слідчим процесуальних дій одночасно зі здійсненням органом дізнання узгоджених оперативних заходів;
- в) проведення оперативно-розшукових заходів по справі, в якій не встановлена особа, яка вчинила наркозлочин, після передачі цієї справи слідчому;
- г) виконання доручень слідчого щодо проведення розшукових дій;
- г) здійснення заходів щодо встановлення особи, яка підлягає притягненню як обвинувачений після припинення досудового слідства;
- д) отримання інформації та документів про операції, рахунки, внески, внутрішні та зовнішні економічні угоди фізичних і юридичних осіб.

Друга форма взаємодії стосується питань:

- а) спільної розробки версій і узгодженого планування слідчих дій та оперативно-розшукових заходів;

б) організації слідчо-оперативних груп, до складу яких входять слідчі та оперативні працівники.

Дана форма взаємодії отримала поширення як одна з ефективніших, особливо, коли йдеться про розслідування складних тяжких злочинів та багатоепізодної злочинної діяльності [11, с. 3-4].

У подальшому, слід зазначити, що взаємодія оперативних підрозділів та слідства у протидії наркозлочинам, які вчинені із залученням неповнолітніх повинна здійснюватися і виходити на підставі результатів діяльності експертно-криміналістичної служби ОВС, яка повинна бути спрямована на:

- обмін інформацією (з боку підрозділів НДЕКЦ відбувається інформування в порядку експертної ініціативи співробітників оперативних підрозділів про осіб, які вчинили наркозлочин із залученням неповнолітнього, встановлених за допомогою криміналістичних обліків, інших фактах, що стали їм відомі при проведенні експертних досліджень, про нові перспективні методи проведення досліджень та використання техніко-криміналістичних засобів, тощо);
- планування заходів, що проводяться спільно із слідчими підрозділами, службами блоку кримінальної міліції (участь співробітників НДЕКЦ в ОРЗ в якості спеціалістів, розробка спільних організаційних заходів з ефективного застосування експертно-криміналістичних методів та техніко-криміналістичних засобів; робот у складі СОГ, підготовка спільних оглядів, інформаційних та методичних заходів, тощо);
- організацію взаємодії при реалізації планових практичних заходів (забезпечення технікою, транспортними засобами, розподіл обов'язків при проведенні ОРЗ);
- необхідності виконання разових заходів, не передбачених планами роботи, порядок проведення яких повинен регулюватися нормативними документами.

Не менш важливим моментом у зазначеній діяльності оперативних підрозділів та слідства є їх взаємодія із спеціалістам, яким відводиться суттєва роль в ході виконання гласних та негласних заходів. Такі спеціалісти, як криміналіст, хімік, фармаколог, психіатр, судовий медик, ревізор, провізор можуть дати консультацію з питань визначення виду наркотичних засобів, психотропних речовин, прекурсорів, способу їх виготовлення, викрадення, впливу на організм людини, сутності медичного препарату, документообігу, який супроводжує обіг наркотичних засобів у конкретному підприємстві, хто з осіб може бути причетним до залучення неповнолітніх до наркозлочину, в чому виражалися відхилення від існуючих правил тощо.

З цього приводу, слід зазначити, що під час застосування будь-яких ОРЗ щодо залучення неповнолітніх до наркозлочинів оперативні працівники повинні разом із спеціалістами застосовувати заходи, що забезпечують збереження речових доказів, особливо тих, які слід вилучити: зразків для експериментального дослідження, можливих знарядь та приладів для виготовлення наркотичних засобів, пристроїв їх переробки та споживання, наркотичної сировини, медичних препаратів, чорнових записів, спеціальної літератури, електронних носіїв доказової інформації.

Треба зазначити, що в Україні порядок надання результатів ОРД слідчому, органу дізнання, прокурору чи в суд нічим не регламентується. Однак, на наш погляд, правила подання даних отриманих при провадженні ОРЗ повинні бути відомі посадовим особам, які їх використовуватимуть. Тільки за цієї умови вони зможуть проконтролювати дотримання встановленого порядку, а якщо виникне необхідність, – перевірити, чи відповідає він кримінально-процесуальному закону. Тому є доцільним прийняти відповідну Інструкцію (аналогічну тій, що вже діє в Російській Федерації), яка має бути затверджена спільним наказом керівників відомств, до компетенції яких віднесено провадження ОРД.

Однією із самостійних, найбільш розповсюджених форм взаємодії слідчого з оперативними підрозділами є виконання останніми доручень і вказівок слідчого. Оперативні підрозділи повинні виконувати їх в таких випадках:

- 1) доручення і вказівки слідчого в порядку ч. 3 ст. 114 КПК;
- 2) окреме доручення слідчого в порядку ст. 118 КПК;
- 3) доручення підрозділам, які здійснюють ОРД, провести оперативно-розшукові заходи чи використати засоби для отримання фактичних даних, які можуть бути доказами у кримінальній справі (ч. 3 ст. 66 КПК);
- 4) доручення про розшук та встановлення особи, яка вчинила злочин (ст. 104, ч. 3 ст. 209 КПК), а також про розшук обвинуваченого в порядку ст. 139 КПК.

Закон не встановлює переліку слідчих дій, виконання яких може бути покладено на оперативні підрозділи у протидії наркозлочинам, вчинюваних із залученням неповнолітніх або щодо неповнолітніх. В кримінально-процесуальній літературі з цього питання мають місце різноманітні судження. Не вдаючись до їх аналізу, вважаємо, що слідчий вправі доручати органу дізнання провадження тих дій, якщо він сам не має можливості своєчасно їх виконати з яких-небудь причин, або коли виникає необхідність одночасного провадження ряду слідчих дій. Закон також не передбачає строку виконання доручення слідчого, даних ним в порядку ч. 3 ст. 114 КПК. А це інколи призводить до того, що вони виконуються несвоєчасно, в результаті чого втрачають зміст. Такий строк (10 днів) встановлено лише у відомчому порядку при взаємодії слідчих органів внутрішніх справ (ОВС) та інших структурних підрозділів ОВС України (також 10 днів).

Тому, вважаємо необхідним доповнити ч. 3 ст. 114 КПК положенням такого змісту: “Доручення і вказівки слідчого для органів дізнання є обов'язковими та підлягають виконанню в десятиденний строк. У разі неможливості своєчасного їх виконання, питання про продовження строку слід погоджувати зі слідчим шляхом направлення через начальника органу дізнання клопотання слідчому”.

Слід звернути увагу на проблематичність зазначеного взаємозв'язку, яка вимагає певного дослідження як у теорії кримінального процесу так і в ОРД. Особливо це торкається використання

матеріалів ОРД у кримінальному процесі, яке виникає у формі правовідносин між оперативними працівниками та слідства.

З цього приводу ми поділяємо думку М.А. Погорецького про те, що у сфері боротьби зі злочинністю, незважаючи на самостійність ОРД, вона є забезпечувальною діяльністю щодо кримінального процесу, оскільки завдання ОРД спрямовані на сприяння вирішенню завдань кримінального процесу, пізнавальні засоби ОРД спрямовані на розширення можливостей засобів кримінально-процесуального пізнання, які є головними у процесі доказування у кримінальній справі [12].

Як свідчить практика, взаємодія оперативних підрозділів та слідства у протидії наркозлочинам, вчинених із залученням неповнолітніх є найефективнішою, коли вона здійснюється на основі автоматизованої, інформаційно-пошукової системи, яка повинна мати у своїй базі:

1) відомості про об'єкти протидії, що постійно поповнюються та оновлюються, про дорослих підбурювачів, які залучають неповнолітніх до вчинення наркозлочинів, про осіб, які звільнилися з місць позбавлення волі, про неблагонадійних батьків у котрих є неповнолітні діти, про суб'єктів протидії;

2) методичні відомості;

3) відомості аналітичного характеру;

4) можливі прогнози криміногенної обстановки;

5) відомості про результати застосування профілактичних заходів тощо.

Отже до процесуальних форм зазначеної взаємодії, тобто таких, які регулюються кримінально-процесуальним законом слід віднести:

1) повідомлення про наслідки оперативно-розшукових заходів, якщо у справі, що передана слідчому, не встановлено особу, яка вчинила злочин (ст. 104 КПК);

2) доручення, окремі доручення і вказівки слідчого щодо проведення слідчих та розшукових дій, а також оперативно-розшукових заходів (ст.ст. 66 104, 114, 118, КПК);

3) надання допомоги слідчому при провадженні окремих слідчих дій (ст. 114 КПК).

До організаційних форм взаємодії слідчого й органів дізнання, тобто тих, які передбачені відомчими нормативними актами, на нашу думку, слід віднести:

1) погоджене планування спільних слідчих, розшукових і оперативно-розшукових заходів;

2) обмін взаємодіючих суб'єктів інформацією, що надходить за повідомленнями про вчинені злочини і злочини, що готуються, а також з інших питань слідчої й оперативно-розшукової діяльності (зокрема, використання можливостей автоматизованих банків даних, криміналістичних та оперативно-довідкових обліків тощо);

3) координацію проведення слідчих дій і оперативно-розшукових заходів;

4) консультації;

5) спільний аналіз причин і умов, що сприяють вчиненню наркозлочину та обговорення профілактичних заходів;

6) спільну узгодженість діяльності у складі слідчо-оперативної групи (СОГ);

7) спільне використання техніки, засобів зв'язку і транспорту, що має в своєму розпорядженні орган дізнання тощо.

Висновок. На підставі проведеного дослідження ми дійшли висновку, що сутність взаємодії оперативних підрозділів зі слідством у протидії наркозлочинам із залученням неповнолітніх полягає у:

1) дотриманні вимог Конституції України, чинного законодавства, принципів кримінального судочинства та оперативно-розшукової діяльності;

2) реалізації спільних планів (оперативно-розшукової інформації, провадження досудового слідства з конкретної кримінальної справи тощо) де необхідно передбачити комплекс оперативно-розшукових та інших заходів і слідчих дій у такому порядку, щоб їх проведення було несподіваним для осіб і співучасників, дії яких перевіряються;

3) дії зазначених суб'єктів мають бути спрямовані на забезпечення введення оперативно-розшукової інформації у кримінальне судочинство за допомогою процесуальних засобів – шляхом провадження відповідних слідчих дій та прийняття процесуальних рішень;

4) цілеспрямованій діяльності слідчих і працівників оперативних підрозділів, до якої можуть залучатися негласні працівники, представники громадськості, фахівці різних галузей знань тощо;

5) застосуванні конкретних заходів (слідчих дій, оперативно-розшукових заходів) у межах, встановлених законом повноважень;

6) узгодженості за місцем, часом і метою спільних дій двох чи більше суб'єктів, спрямованих на використання одержаних у результаті оперативно-розшукових заходів відомостей у кримінальному судочинстві.

Таким чином, ми вважаємо, що *під взаємодією оперативних підрозділів з слідством у протидії наркозлочинам із залученням неповнолітніх слід розуміти комплекс заходів, урегульований законом та нормативно-правовими актами процес спільної діяльності двох або більше суб'єктів, які здійснюють вплив один на одного, з використанням наявних сил, засобів та методів (слідчих та оперативно-розшукових) з метою вирішення завдань кримінального судочинства.*

Література

1. Цимбал Г.П. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів: автореф. дис... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 / Г.П. Цимбал. – К., 2005. – 19 с.
2. Федчак І.А. Організаційно-тактичні основи оперативного обслуговування об'єктів (галузей) економіки підрозділами ДСБЕЗ МВС України: дис. ... кандидата юрид. наук: 12.00.09 / Ігор Андрійович Федчак. – К., 2009. – 267 с.
3. Погорецький М. А. Проблеми використання матеріалів ОРД в кримінальному процесі: [монографія] / М.А. Погорецький. – К.: Вид-во НАСБ України, 2004. – 336 с.
4. Философский энциклопедический словарь / [гл. редакция: Л.Ф. Ильичев, П.Н. Федосеев, С.М. Ковалев, В.Г. Панов]. – М.: Советская энциклопедия, 1983. – 840 с.
5. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ: [підручник] / В.М. Плішкін. – К.: НАВСУ, 1999. – 700 с.
6. Шепітько В.Ю. Криміналістика. Енциклопедичний словник (українсько-російський і російсько-український) / [за ред. В.Я.Тація]. – Х.: Право, 2001. – 560 с.
7. Кругликов А.П. Начало предварительного следствия органом дознания как форма его взаимодействия со следователем / А. Кругликов // Уголовное право. – 2005. – № 2. – С. 86-88.
8. Мироненко С.Ю. Суть і зміст оперативно-розшукового забезпечення розслідування вбивств скоєних за наймом, що пов'язані з економічною діяльністю / С.Ю. Мироненко // Шляхи розвитку оперативно-розшукової діяльності в сучасних умовах: [матеріали науково-практичної конференції] (Харків, 24 жовтня 2008 р.). – Х.: Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2008.
9. Слинко С.В. Сущность, формы и правовые основы взаимодействия следователя с органами дознания: автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 “Уголовный процесс и криминалистика; судебная экспертиза” / С.В. Слинко. – Х., 1991. – 19 с.
10. Погорецький М.А. Кримінально-процесуальні правовідносини: структура і система: [монографія] / М.А. Погорецький. – Х.: Арсіс, 2002. – 160 с.
11. Пономаренко Г.О. Теоретичні засади взаємодії слідчого та оперативного працівника / Г.О. Пономаренко. – Матеріали науково-практичної конференції [“Шляхи розвитку оперативно-розшукової діяльності в сучасних умовах”], (Харків, 24 жовт. 2008 р.). – Х.: Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2008 р.
12. Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: [монографія] / М.А. Погорецький. – Х.: ЛТД, 2007. – 256 с.

УДК 332.72

І. П. Цильова

Рівненський інститут слов'янознавства КСУ

РИНКОВІ МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

Розглядаються проблеми державного регулювання ринку землі в Україні. Проаналізовано головні причини, які зумовлюють посилення державного регулювання ринку землі в Україні. Запропоновано конкретні механізми державного регулювання використання землі в Україні.

Ключові слова: держава, державне регулювання, ринок землі.

Рассматриваются проблемы государственного регулирования рынка земли в Украине. Сделано анализ главных причин, которые приводят к усилению государственного регулирования рынка земли в Украине. Предложено конкретные механизмы государственного регулирования использования земли в Украине.

Основные термины: государство, государственное регулирование, рынок земли.

State regulation of the land market in Ukraine are spoon. Problems of state regulation of the land market are considered. The prime reasons which determine of intensification of state regulation of the land market are offered.

The terming: state, state regulation, land market.